

Okružni sud u Banjoj Luci po sudiji pojedincu Stamenić Darku uz sudjelovanje Garić Radane, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja građana "Borba protiv korupcije BiH" Transparency International Bosne i Hercegovine, Banjaluka, ulica Gajeva broj 2 (u daljem tekstu: tužilac) radi poništenja rješenja broj: 19-050-1478/14 od 25.08.2014. godine, Grada Banjaluka, zastupan po Gradonačelniku Gavranović Slobodanu (u daljem tekstu: tuženi), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, donio je dana 28.05.2015. godine, sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim aktom, odbijena je kao neosnovana žalba tužioca protiv akta Kabineta Gradonačelnika broj: 12-K-1299/14 od 22.05.2014. godine, kojom se tužiocu odobrava pristup informacijama – fotokopijama ugovora o djelu, koje je Grad Banjaluka zaključio u 2012. i 2013. godini, uz napomenu da se izuzimaju od pristupa informacije koje se odnose na lične podatke (ime i prezime i JMBG) lica sa kojima su zaključeni ugovori o djelu, kao i umnožavanje traženog materijala.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužilac pobija doneseni akt zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i nepravilne primjene materijalnog prava, kako to proizlazi iz navoda tužbe. U tužbi navodi da se obratio tuženom sa zahtjevom za dostavu informacija – kopija ugovora o djelu koje je Grad Banjaluka, zaključivao u 2012. i 2013. godine, nakon čega mu je odlukom Grada broj: 12-K-1299/14 od 22.05.2014. godine, djelimično odobren pristup traženim informacijama, na način da su dostavljene kopije traženih ugovora, uz izuzetak u pogledu dostave ličnih podataka ugovornih strana, jer bi to bilo protivno Zakonu o zaštiti ličnih podataka. Smatra, da je na ovaj način dovedena u pitanje „razumljivost informacija“, pa je protiv odluke uložena žalba koja je odbijena osporenim aktom. Ističe, da je potrebno da ugovori sadrže ime i prezime ugovornih strana i ostvarenu novčanu naknadu, bez dostave ličnih podataka kao što su: JMBG, adresa stanovanja, broj tekućeg računa, broj lične karte itd. Podsjeća, da tuženi kao javni organ u konkretnom slučaju nije razgraničio šta je informacija, a šta je podatak, čime je Zakon o zaštiti ličnih podataka BiH, stavio ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama RS. Na ovaj način, tuženi je uskratio podatke koji su od javnog interesa, što ukazuje da ima i selektivan pristup u vezi navodne zaštite ličnih podataka, obzirom da štiti podatke lica koja su sa Gradom zaključili ugovor o djelu, dok npr. na svojoj zvaničnoj web stranici objavljuje podatke o licima koji su učesnici akcije „Biram najuređenije dvorište“, gdje navodi pune generalije tih lica. Inače, traženo je potrebno da bi se vidio način trošenja budžetskih sredstava i time zakonitost u postupanju Grada, uz napomenu da je i Evropski sud za ljudska prava zauzeo stav da je javni interes iznad privatnog interesa. Predlaže da sud uvaži tužbu i poništi osporeni akt.

Tuženi je na zahtjev suda dostavio spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, u kojem navodi da je tužba neosnovana. Navodi, da je postupio u skladu sa zakonom o slobodi pristupa informacijama, te dostavio tražene podatke, izuzev ličnih podataka ugovornih stranaka, a u cilju zaštite njihovih interesa, kao i činjenice da bi davanje podataka o tome bez njihove saglasnosti bilo u suprotnosti sa Zakonom o zaštiti ličnih podataka. Stoga, su navodi i primjedbe tužioca neosnovane i paušalne. Smatra, da je uvidom u ugovore, tužilac mogao bez sumnje da utvrdi razlog zaključenja ugovora o djelu i pojedinačni iznos za svaki zaključen ugovor, te period na koji je ugovor zaključen, zbog čega mu nisu potrebni lični podaci ugovorne strane. Znači, tužilac je ovim mogao ispuniti svrhu svog istraživanja tj; način trošenja budžetskih sredstava za navedenu namjenu (ugovor o djelu) od strane Grada, zbog čega nije jasno njegovo insistiranje o dostavi ličnih podataka lica sa kojima je Grad zaključio ugovore u navedenom periodu. Predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Razmotrivši tužbu i osporeni akt po odredbama člana 30. Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik RS broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), zatim odgovor na tužbu, kao i cjelokupne spise predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz podataka u spisu predmeta proizilazi da se tužilac 01.04.2014. godine, obratio tuženom sa zahtjevom da mu se dostave kopije svih ugovora o djelu, koje je Grad zaključio u 2012. i 2013. godini, a u cilju sprovođenja istraživanja vezano za transparentnost rada organa vlasti. Kako tuženi nije dostavio traženu informaciju, tužilac je dostavu navedenog urgirao dana 24.04.2014. godine, nakon čega je Kabinet gradonačelnika Grada Banjaluka, dostavio odgovor broj: 12-K-1299/14 od 22.05.2014. godine, kojim tužiocu odobrava pristup traženim informacijama – fotokopijama ugovora o djelu, zaključenim u 2012. i 2013. godini, ali bez podataka o imenu i prezimenu ugovorne strane, odnosno njihovim JMBG i drugim ličnim podacima, u cilju zaštite njihovih interesa, odnosno činjenice da isti nisu dali saglasnost da se takvi podaci dostavljaju trećim licima. Protiv ovog akta, tužilac je podnio žalbu, koja je osporenim aktom odbijena kao neosnovana. U obrazloženju osporenog akta se navodi da je u svemu postupljeno u skladu sa Zakonom o slobodi pristupa informacijama, odnosno Zakonu o zaštiti ličnih podataka, i time tužiocu udovoljeno u smislu dostavljanja traženog – kopija ugovora o djelu, izuzev ličnih podataka o licima sa kojima je Grad pomenute ugovore zaključio u 2012. i 2013. godini, čime bi davanje takvih podataka bez saglasnosti tih lica vodilo kršenju Zakona o ličnim podacima BiH. Stoga, prvostepeni organ je pravilno postupio donoseći prvostepeni akt, zbog čega je žalba tužioca i odbijena kao neosnovana.

Osporeni akt je nepravilan i nezakonit.

Naime, Zakon o slobodi pristupa informacijama (Službeni glasnik RS broj: 20/01) u odredbi člana 4. propisuje da svako fizičko i pravno lice ima pravo pristupa informacijama pod kontrolom javnog organa radi promocije transparentnosti i odgovornosti tih organa u skladu sa javnim interesom, s tim što ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima, kako je to utvrđeno odredbama člana 6, 7. i 8. navedenog zakona. Nadalje, u odredbi člana 10. navedenog zakona, propisano je da ako je deo traženih informacija utvrđen kao izuzetak, nadležni javni organ će izdvojiti takav deo i objaviti ostatak informacija, osim ako zbog ovog razdvajanja informacije nisu postale nerazumljive.

Nesporno je da privatnost i drugi legitimni privatni interesi mogu biti osnov za uskraćivanje davanja određenih informacija, ali u tom slučaju javni organ provodeći test javnosti (član 9.) mora utvrditi da li zaštita privatnog interesa ima prevagu nad interesom javnosti da sazna određene podatke, ili da li je veća šteta ako javnost ne

bude upoznata sa tim podacima, od štete koju bi eventualno trpila lica na koja se odnose ti podaci. Uz to, valja istaći i činjenicu da je Zakon o slobodi pristupa informacijama, u stvari „lex specialis“ u odnosu na druge zakone, što je posebno regulisano odredbom člana 25. stav 4. navedenog zakona, obzirom da ova odredba propisuje da ako se usvoji zakonski akt nakon ovog zakona, i čija svrha nije izmjena ovog zakona, neće se ograničavati prava i obaveze koje su utvrđene ovim zakonom.

U konkretnom slučaju, tuženi je postupajući po zahtjevu tužioca, dostavio kopije traženih ugovora o djelu, koji su zaključeni sa licima u 2012. i 2013. godini, izostavljajući pri tome imena i prezimena lica, sa kojima su ti ugovori zaključeni, uz obrazloženje da je to u skladu sa odredbom člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik RS broj: 49/06 i 76/11). Međutim, ovakvo zaključivanje tuženog organa je nepravilno i nezakonito, sa aspekta odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama, kao i pomenutog Zakona o zaštiti ličnih podataka, obzirom da Zakon o slobodi pristupa informacijama, propisuje da su javni organi dužni da obezbijede pristup informacijama u cilju promocije transparentnosti i odgovornosti svog rada, izuzev ograničenja (izuzetaka) koji se tiču ličnih podataka lica na koje se traženi podaci ili informacije odnose, zbog zaštite njihove privatnosti, odnosno mogućih zloupotreba. Nesporno je da javno mijenje treba i mora da ima saznanja o radu državnih (javnih) organa, tako da isti ne mogu biti izolovani od suda javnosti, s tim da je potrebno cijeliti okolnosti svakog slučaja, odnosno interese lica na koja se traženi podaci odnose. Dostavljanjem traženih podataka vrši se uvid u transparentnost rada javnih organa i u konkretnom slučaju visina izdvojenih budžetska sredstva za realizaciju pomenutih ugovora, uz poštovanje ličnih podataka lica sa kojim su ugovori zaključeni, pri čemu se pojam lični podaci odnosi u prvom redu na generalije tog lica, kao npr: jedinstveni matični broj, nacionalnost, bračno stanje, adresa stanovanja itd, a ne na njegovo ime i prezime. Znači, ime i prezime nekog lica, ne predstavlja lični podatak, već društvenu i zakonsku identifikaciju nekog fizičkog lica, pri čemu skup ličnih podataka o tom licu (lične generalije) predstavlja bilo koju informaciju koja se odnosi na fizičko lice na osnovu koje je utvrđen ili se može utvrditi identitet nekog lica, a prema odredbi člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka. Znači, tuženi je pravilno i zakonito odlučio u dijelu kada je udovoljio zahtjevu tužioca i dostavio kopije ugovora o djelu iz 2012. godine i 2013. godine, ali je nepravilno i nezakonito odlučio kada je izostavio imena i prezimena tih lica sa kojima su ugovori zaključeni, odnosno pogrešno tumačio odredbu člana 3. Zakona o zaštiti ličnih podataka, na koju se pozvao u obrazloženju osporenog akta. To znači, da tuženi organ nije trebao uskratiti informaciju o imenima i prezimenima lica sa kojima se ugovori zaključeni, već samo lične podatke (generalije) tih lica, čime bi u cijelosti postupio u skladu sa navedenim zakonskim propisima, obzirom da je tužilac nesumljivo ovlašten da inicira i promoviše organe vlasti na transparentnost rada, u cilju zaštite javnog interesa i unapređenja, jačanja i odgovornosti javnih institucija.

U skladu s navedenim, nesporno je da publikacija imena i prezimena lica koja su zaključila predmetne ugovore, ne predstavljaju lične podatke koje je potrebno štiti u smislu odredbi Zakona o ličnim podacima, tako da uvid i u taj dio podataka u cijelosti ispunjava opravdan zahtjev tužioca, dok uskraćivanje ličnih podataka (generalija) o tim licima predstavlja pravilno i zakonito postupanje tuženog, u skladu sa odredbama Zakona o zaštiti ličnih podataka, i istovremeno omogućava zaštitu tih lica od mogućih zloupotreba.

Kako niti ostali navodi tužbe nisu od uticaja za drugačije odlučivanje, a činjenično stanje u opisanom dijelu nepravilno utvrđeno, pa time nepravilno

primijenjeno i materijalno pravo, to je ovu tužbu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlaštenja iz člana 31. stav 1. i stav 2. ZUS-a.

U smislu člana 50. ZUS-a, tuženi je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana, od dana prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda i primjedbe suda u pogledu postupka.

ZAPISNIČAR
Garić Radana

SUDIJA
Stamenić Darko